Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο τμήμα)

της 13ης Ιουνίου 2024*

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών – Οδηγία 2004/38/ΕΚ – Άρθρο 27 – Περιορισμός του δικαιώματος εισόδου και του δικαιώματος διαμονής για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας – Συμπεριφορά που συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας – Άρνηση χορηγήσεως προσωρινού δελτίου διαμονής μέλους της οικογένειας πολίτη της Ένωσης λόγω υφιστάμενων καταχωρίσεων σε αστυνομικά αρχεία – Δυσμενής αστυνομική έκθεση λόγω συλλήψεως»

Στην υπόθεση C-62/23,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Juzgado Contencioso-Administrativo nº 5 de Barcelona (περιφερειακό διοικητικό πρωτοδικείο αριθ. 5 της Βαρκελώνης, Ισπανία) με απόφαση της 9ης Ιανουαρίου 2023, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 6 Φεβρουαρίου 2023, στο πλαίσιο της δίκης

Pedro Francisco

κατά

Subdelegación del Gobierno en Barcelona,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο τμήμα),

συγκείμενο από τους Z. Csehi, πρόεδρο τμήματος, E. Regan (εισηγητή), πρόεδρο του πέμπτου τμήματος, και Δ. Γρατσία, δικαστή,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την A. Pérez-Zurita Gutiérrez,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον J. Baquero Cruz και την E. Montaguti,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 27, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ 2004, L 158, σ. 77, και διορθωτικό ΕΕ 2004, L 229, σ. 35).

2 Η αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του Pedro Francisco και της Subdelegación del Gobierno en Barcelona (αντιπροσωπείας της κυβερνήσεως στη Βαρκελώνη, Ισπανία, στο εξής: αρμόδια αρχή) σχετικά με την απόρριψη της αιτήσεώς του για χορήγηση προσωρινού δελτίου διαμονής μέλους της οικογένειας πολίτη της Ένωσης.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Το άρθρο 2 της οδηγίας 2004/38 ορίζει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, νοούνται ως:

[…]

2) “μέλος της οικογένειας”:

[…]

β) ο/η σύντροφος με τον(την) οποίο(-α) ο πολίτης της Ένωσης έχει σχέση καταχωρισμένης συμβίωσης, βάσει της νομοθεσίας κράτους μέλους, εφόσον η νομοθεσία του κράτους μέλους υποδοχής αναγνωρίζει τη σχέση καταχωρισμένης συμβίωσης ως ισοδύναμη προς τον γάμο, και σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στην οικεία νομοθεσία του κράτους μέλους υποδοχής·

[…]».

4 Το άρθρο 10, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής έχει ως εξής:

«Το δικαίωμα διαμονής των μελών της οικογένειας πολίτη της Ένωσης τα οποία δεν είναι υπήκοοι κράτους μέλους πιστοποιείται με τη χορήγηση εγγράφου το οποίο καλείται “Δελτίο διαμονής μέλους της οικογένειας ενός πολίτη της Ένωσης”, το αργότερο εντός εξαμήνου από την ημερομηνία υποβολής

της αίτησης. Η βεβαίωση υποβολής της αίτησης για τη χορήγηση δελτίου διαμονής χορηγείται αμέσως.»

5 Κατά το άρθρο 27, παράγραφοι 1 και 2, της εν λόγω οδηγίας:

«1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κεφαλαίου, τα κράτη μέλη μπορούν να επιβάλλουν περιορισμούς στην ελευθερία κυκλοφορίας και διαμονής των πολιτών της Ένωσης και των μελών της οικογένειάς τους, ανεξαρτήτως ιθαγένειας, για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας. Δεν μπορεί να γίνεται επίκληση των λόγων αυτών για την εξυπηρέτηση οικονομικών σκοπών.

2. Κάθε μέτρο που λαμβάνεται για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας πρέπει να τηρεί την αρχή της αναλογικότητας και να θεμελιώνεται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του αφορώμενου ατόμου. Προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν αποτελούν αφ' εαυτών λόγους για τη λήψη τέτοιων μέτρων.

Η προσωπική συμπεριφορά του αφορώμενου ατόμου πρέπει να συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας. Αιτιολογίες που δεν συνδέονται με τα στοιχεία της υπόθεσης ή στηρίζονται σε εκτιμήσεις γενικής πρόληψης δεν γίνονται αποδεκτές.»

6 Το άρθρο 30 της ως άνω οδηγίας προβλέπει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Κάθε απόφαση που λαμβάνεται δυνάμει του άρθρου 27, παράγραφος 1, πρέπει να κοινοποιείται εγγράφως στους ενδιαφερόμενους κατά τρόπο που να τους επιτρέπει να κατανοήσουν το περιεχόμενο και τις συνέπειες της απόφασης.

2. Οι ενδιαφερόμενοι ενημερώνονται, επακριβώς και πλήρως, για τους λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας επί των οποίων στηρίζεται η ληφθείσα στην περίπτωσή τους απόφαση, εκτός αν αυτό αντιτίθεται στα συμφέροντα της ασφάλειας του κράτους.»

Το ισπανικό δίκαιο

7 Το άρθρο 2 του Real Decreto 240/2007, sobre entrada, libre circulación y residencia en España de ciudadanos de los Estados miembros de la Unión Europea y de otros Estados parte en el Acuerdo sobre el Espacio Económico Europeo (βασιλικού διατάγματος 240/2007 σχετικά με την είσοδο, ελεύθερη κυκλοφορία και διαμονή στην Ισπανία πολιτών των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των άλλων συμβαλλόμενων στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο κρατών), της 16ης Φεβρουαρίου 2007 (BOE αριθ. 51, της 28ης Φεβρουαρίου 2007, σ. 8558), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: βασιλικό διάταγμα 240/2007), ορίζει τα εξής:

«Το παρόν βασιλικό διάταγμα εφαρμόζεται επίσης, υπό τους προβλεπόμενους σε αυτό όρους, στα μέλη της οικογένειας υπηκόου άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή άλλου συμβαλλόμενου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο κράτους[, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3)], ανεξαρτήτως ιθαγένειας, όταν συνοδεύουν ή πηγαίνουν να συναντήσουν τον υπήκοο αυτό, τα οποία απαριθμούνται κατωτέρω:

[…]

β) στον σύντροφο με τον οποίο ο ως άνω υπήκοος διατηρεί δεσμό ανάλογο προς τον συζυγικό δεσμό, ο οποίος έχει καταχωριστεί σε δημόσιο μητρώο συσταθέν για τον σκοπό αυτό σε κράτος μέλος της [Ένωσης] ή σε συμβαλλόμενο κράτος του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, το οποίο αποκλείει δύο ταυτόχρονες καταχωρίσεις στο κράτος αυτό και υπό την προϋπόθεση ότι η καταχώριση δεν έχει ακυρωθεί, όπερ πρέπει να αποδεικνύεται επαρκώς κατά νόμον. Οι περιπτώσεις γάμου και καταχώρισης της σχέσης συμβίωσης θεωρούνται, εν πάση περιπτώσει, ασυμβίβαστες μεταξύ τους·

[…]».

8 Το άρθρο 2 bis του βασιλικού διατάγματος 240/2007 ορίζει τα εξής:

«[…]

3. Η αίτηση για την έκδοση δελτίου μέλους της οικογένειας πολίτη της Ένωσης πρέπει να συνοδεύεται από τα ακόλουθα έγγραφα:

[…]

d) σε περίπτωση σχέσης συμβίωσης, απόδειξη της ύπαρξης σταθερής σχέσης με τον υπήκοο κράτους μέλους της Ένωσης ή άλλων συμβαλλομένων στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο κρατών καθώς και της διάρκειας της συμβίωσης.

4. Οι αρχές αξιολογούν κατά περίπτωση την προσωπική κατάσταση του αιτούντος και λαμβάνουν αιτιολογημένη απόφαση, λαμβάνοντας υπόψη τα ακόλουθα κριτήρια:

a) όσον αφορά τα μέλη της οικογένειας, οι αρχές αξιολογούν τον βαθμό οικονομικής ή φυσικής εξάρτησης, τον βαθμό συγγένειας με τον υπήκοο κράτους μέλους της Ένωσης ή άλλων συμβαλλόμενων στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο κρατών και, εφόσον συντρέχει περίπτωση, τη σοβαρότητα της ασθένειας ή της αναπηρίας που απαιτούν την εκ μέρους του εν λόγω υπηκόου προσωπική φροντίδα του μέλους της οικογένειάς του ή τη διάρκεια της προηγούμενης συμβίωσης. Εν πάση περιπτώσει, η συμβίωση θεωρείται αποδεδειγμένη όταν καταδεικνύεται με αξιόπιστο τρόπο συνεχής συμβίωση 24 μηνών στη χώρα προέλευσης.

b) σε περίπτωση ελεύθερης ένωσης, ως σταθεροί σύντροφοι νοούνται εκείνοι που μπορούν να αποδείξουν την ύπαρξη σταθερής σχέσης. Εν πάση περιπτώσει, μια τέτοια σχέση θεωρείται αποδεδειγμένη σε περίπτωση συμβίωσης διάρκειας τουλάχιστον ενός συνεχούς έτους, εκτός αν υπάρχουν κοινά τέκνα, οπότε αρκεί η ύπαρξη σταθερής σχέσης συμβίωσης που αποδεικνύεται δεόντως.

5. Κάθε απόφαση των αρχών πρέπει να αιτιολογείται.»

9 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του ως άνω βασιλικού διατάγματος προβλέπει τα εξής:

«Τα μνημονευόμενα στο άρθρο 2 του παρόντος βασιλικού διατάγματος μέλη της οικογένειας υπηκόου κράτους μέλους της [Ένωσης] ή άλλου συμβαλλόμενου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο κράτους, τα οποία δεν είναι υπήκοοι ενός εκ των κρατών αυτών, μπορούν, όταν συνοδεύουν ή πηγαίνουν να συναντήσουν τον εν λόγω υπήκοο, να διαμείνουν στην Ισπανία για χρονικό διάστημα

μεγαλύτερο των τριών μηνών, έχουν δε την υποχρέωση να ζητήσουν και να λάβουν “δελτίο διαμονής μέλους της οικογένειας πολίτη της Ένωσης”.»

10 Το άρθρο 15, παράγραφοι 1 και 5, του βασιλικού διατάγματος έχει ως εξής:

«1. Όταν τούτο επιβάλλεται από λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας, μπορεί να επιβληθεί κάποιο από τα ακόλουθα μέτρα σε πολίτες κράτους μέλους της [Ένωσης] ή συμβαλλομένου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο κράτους ή στα μέλη της οικογένειάς τους:

a) απαγόρευση εισόδου στην ισπανική επικράτεια, ακόμη και αν οι ενδιαφερόμενοι προσκομίσουν τα έγγραφα του άρθρου 4 του παρόντος βασιλικού διατάγματος·

b) άρνηση εγγραφής στο κεντρικό μητρώο αλλοδαπών ή χορηγήσεως ή ανανεώσεως των δελτίων διαμονής που προβλέπει το παρόν βασιλικό διάταγμα·

c) διαταγή απελάσεως ή επαναπροώθησης από την ισπανική επικράτεια.

Απόφαση απελάσεως πολιτών κράτους μέλους της [Ένωσης] ή συμβαλλομένου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο κράτους, ή μελών των οικογενειών τους, ανεξαρτήτως ιθαγένειας, που έχουν αποκτήσει δικαίωμα μόνιμης διαμονής στην Ισπανία, μπορεί να εκδοθεί αποκλειστικά για επιτακτικούς λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας. Ωσαύτως, πριν από τη λήψη μιας τέτοιας απόφασης, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη η διάρκεια διαμονής καθώς και η κοινωνική και πολιτιστική ενσωμάτωση του ενδιαφερομένου στην Ισπανία, η ηλικία του, η κατάσταση της υγείας του, η οικογενειακή και οικονομική του κατάσταση και το εύρος των δεσμών του με τη χώρα καταγωγής.

[…]

5. Η απόφαση περί επιβολής ενός εκ των προβλεπόμενων στις παραγράφους 1 έως 4 μέτρων υπόκειται στα ακόλουθα κριτήρια:

a) πρέπει να λαμβάνεται σύμφωνα με τη νομοθεσία περί δημόσιας τάξης και δημόσιας ασφάλειας και με βάση τις συναφείς ισχύουσες νομοθετικές διατάξεις·

b) μπορεί να ανακληθεί αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν αιτήματος του ενδιαφερομένου, όταν παύσουν να ισχύουν οι λόγοι στους οποίους στηρίχθηκε·

c) δεν μπορεί να λαμβάνεται προς εξυπηρέτηση οικονομικών σκοπών·

d) όταν λαμβάνεται για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας πρέπει να θεμελιώνεται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του θιγομένου, η οποία, σε κάθε περίπτωση, πρέπει να συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, η ύπαρξη της οποίας πρέπει να εκτιμάται από το αρμόδιο όργανο, λαμβανομένων υπόψη των εκθέσεων των αστυνομικών αρχών, των επιφορτισμένων με την ποινική καταστολή αρχών και των δικαστικών αρχών που ασχολούνται με τον φάκελο της συγκεκριμένης υποθέσεως. Προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν αποτελούν αφ’ εαυτών λόγους για τη λήψη τέτοιων μέτρων.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

11 Ο Pedro Francisco, υπήκοος τρίτης χώρας, είναι ο σύντροφος Ισπανίδας υπηκόου. Η ένωση τους είναι καταχωρισμένη στο μητρώο σταθερών ενώσεων της Καταλονίας (Ισπανία). Στις 21 Δεκεμβρίου 2021 ο Pedro Francisco υπέβαλε στην αρμόδια αρχή αίτηση για τη χορήγηση προσωρινού δελτίου διαμονής μέλους της οικογένειας πολίτη της Ένωσης.

12 Κατά την εξέταση της αίτησης αυτής, η αρμόδια αρχή επικοινώνησε με τη Dirección General de Policía (Γενική Διεύθυνση Αστυνομίας, Ισπανία), η οποία εξέδωσε αρνητική έκθεση, λόγω σύλληψης του Pedro Francisco, στις 3 Ιουλίου 2020, ως φερόμενου δράστη αξιόποινης πράξης κατά της δημόσιας υγείας, καθώς και λόγω συμμετοχής σε εγκληματικές οργανώσεις και ομάδες, χωρίς η αστυνομία να έχει διεξαγάγει έρευνες για να διαπιστώσει αν η σύλληψη είχε οδηγήσει στην άσκηση ποινικής δίωξης. Η έκθεση αυτή αναφέρει ότι το ποινικό μητρώο του Pedro Francisco είναι λευκό.

13 Μετά την απόρριψη, στις 14 Ιουνίου 2022, της αιτήσεώς του για τη χορήγηση προσωρινού δελτίου διαμονής μέλους της οικογένειας πολίτη της Ένωσης, με απόφαση της αρμόδιας αρχής, ο Pedro Francisco άσκησε ένδικη προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Juzgado Contencioso-Administrativo nº 5 de Barcelona (περιφερειακού διοικητικού πρωτοδικείου αριθ. 5 της Βαρκελώνης, Ισπανία), το οποίο είναι το αιτούν δικαστήριο.

14 Το δικαστήριο αυτό διατηρεί αμφιβολίες ως προς το κατά πόσον καταχώριση σε αστυνομικό αρχείο που αφορά τον Pedro Francisco, ήτοι η σύλληψη που μνημονεύεται στη σκέψη 12 της παρούσας αποφάσεως, αποτελεί κρίσιμο στοιχείο στο πλαίσιο της εξετάσεως της αιτήσεως αυτής. Πράγματι, οι περιορισμοί της ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας, σύμφωνα με το άρθρο 27 της οδηγίας 2004/38, πρέπει να είναι αναλογικοί και να βασίζονται αποκλειστικά στη συμπεριφορά του ενδιαφερομένου, η οποία θα πρέπει να συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας.

15 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι οι καταχωρίσεις στα αστυνομικά αρχεία αφορούν μόνον πραγματικά περιστατικά τα οποία τεκμαίρεται ότι καταλογίζονται στον ενδιαφερόμενο, το υποστατό των οποίων όμως πρέπει να αποδειχθεί βάσει αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίζονται κατά τη διάρκεια της δίκης και εκτιμώνται με τη δικαστική απόφαση. Επομένως, δεν είναι δυνατό να γίνει αρνητική εκτίμηση πραγματικών περιστατικών των οποίων η ακρίβεια δεν έχει αποδειχθεί, και, κατά συνέπεια, να συναχθεί ότι τα περιστατικά αυτά συνιστούν πραγματική απειλή.

16 Επιπλέον, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, σε περίπτωση που γίνει δεκτό ότι οι καταχωρίσεις στα αστυνομικά αρχεία μπορούν να αποτελέσουν βάση για την εκτίμηση αυτή, είναι αναγκαίο, υπό το πρίσμα του άρθρου 27 της οδηγίας 2004/38, η αρμόδια αρχή να αναφέρει ρητώς και λεπτομερώς τα πραγματικά περιστατικά στα οποία αυτές στηρίζονται και τις τυχόν δικαστικές διαδικασίες που ακολούθησαν, προκειμένου να επιβεβαιώσει ότι δεν πρόκειται για απλές αρχικές υπόνοιες.

17 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Juzgado Contencioso-Administrativo nº 5 de Barcelona (περιφερειακό διοικητικό πρωτοδικείο αριθ. 5 της Βαρκελώνης) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 27 της οδηγίας 2004/38 την έννοια ότι οι καταχωρίσεις στα αστυνομικά αρχεία μπορούν να αποτελέσουν τη βάση προκειμένου να εκτιμηθεί εάν η προσωπική συμπεριφορά του ενδιαφερομένου συνιστά πραγματική απειλή, μολονότι η απόδειξη του υποστατού της εν λόγω συμπεριφοράς αποτελεί τον σκοπό της ποινικής δίκης;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, πρέπει να εννοηθεί, υπό το πρίσμα του άρθρου 27 της οδηγίας 2004/38, ότι η διοικητική αρχή οφείλει να προβεί σε ρητή και λεπτομερή αναφορά των πραγματικών περιστατικών που περιέχονται στην καταχώριση στο αστυνομικό αρχείο και των δικαστικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί, καθώς και της πορείας τους, προκειμένου να επιβεβαιωθεί ότι δεν πρόκειται για απλές αρχικές υπόνοιες;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

18 Με τα προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 27, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2004/38 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει σε αρμόδια εθνική αρχή να λαμβάνει υπόψη τη σύλληψη του ενδιαφερομένου, προκειμένου να εκτιμήσει αν η συμπεριφορά του συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, ενδεχομένως υπό την προϋπόθεση ότι λαμβάνονται υπόψη, ρητώς και λεπτομερώς, τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η σύλληψη, καθώς και οι τυχόν δικαστικές συνέπειές της.

19 Κατ' αρχάς, παρατηρείται ότι η διαφορά της κύριας δίκης ανέκυψε λόγω της άρνησης της αρμόδιας αρχής να χορηγήσει στον προσφεύγοντα της κύριας δίκης προσωρινό δελτίο διαμονής μέλους της οικογένειας πολίτη της Ένωσης, ενώ το άρθρο 10, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι το δικαίωμα διαμονής των μελών της οικογένειας πολίτη της Ένωσης τα οποία δεν είναι υπήκοοι κράτους μέλους πιστοποιείται με τη χορήγηση εγγράφου το οποίο καλείται «[δ]ελτίο διαμονής μέλους της οικογένειας πολίτη της Ένωσης».

20 Ο προσφεύγων είναι ο σύντροφος Ισπανίδας υπηκόου, η δε ένωσή τους έχει καταχωριστεί στο μητρώο σταθερών ενώσεων της Καταλονίας και, ως εκ τούτου, ο προσφεύγων πρέπει να θεωρηθεί ως «μέλος της οικογένειας πολίτη της Ένωσης», κατά την έννοια του άρθρου 2, σημείο 2, στοιχείο β', της εν λόγω οδηγίας.

21 Εξάλλου, όπως υποστηρίζει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, από τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο δεν προκύπτει ότι η Ισπανίδα υπήκοος της οποίας σύντροφος είναι ο προσφεύγων, άσκησε το δικαίωμά της ελεύθερης κυκλοφορίας εντός της Ένωσης και, επομένως, ο προσφεύγων της κύριας δίκης δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να αντλήσει παράγωγο δικαίωμα διαμονής ούτε από την οδηγία 2004/38 ούτε από το άρθρο 21 ΣΛΕΕ [πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Σύζυγος πολίτη της Ένωσης), C-836/18, EU:C:2020:119, σκέψη 29].

22 Εντούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαίνεται με προδικαστικές αποφάσεις επί της ερμηνείας των Συνθηκών καθώς και των πράξεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Στο πλαίσιο της θεσπιζόμενης στο άρθρο αυτό συνεργασίας

μεταξύ του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων, εναπόκειται αποκλειστικώς στα εθνικά δικαστήρια να εκτιμούν, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες κάθε υπόθεσης, τόσο την αναγκαιότητα της προδικαστικής απόφασης προκειμένου να εκδώσουν τη δική τους απόφαση όσο και το πρόσφορο των ερωτημάτων που υποβάλλουν στο Δικαστήριο. Κατά συνέπεια, εφόσον τα υποβαλλόμενα από τα εθνικά δικαστήρια ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο υποχρεούται, κατ' αρχήν, να απαντήσει (απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2023, Lineas– Concessões de Transportes κ.λπ., C-207/22, C-267/22 και C-290/22, EU:C:2023:810, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

23 Κατ' εφαρμογήν της νομολογίας αυτής, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως κρίνει ότι είναι αρμόδιο να αποφαίνεται επί αιτήσεων προδικαστικής αποφάσεως που αφορούν διατάξεις του δικαίου της Ένωσης σε περιπτώσεις στις οποίες τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης δεν εμπίπτουν μεν στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης, αλλά στις οποίες οι σχετικές διατάξεις του δικαίου αυτού εφαρμόζονται δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας, η οποία εναρμονίστηκε, όσον αφορά τις λύσεις που επιβάλλονται σε καταστάσεις που δεν εμπίπτουν στο δίκαιο της Ένωσης, προς εκείνες που έχει προκρίνει το δίκαιο αυτό (απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2023, Lineas,– Concessões de Transportes κ.λπ., C-207/22, C-267/22 και C-290/22, EU:C:2023:810, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

24 Πράγματι, σε τέτοιες περιπτώσεις, προς αποφυγή ερμηνευτικών αποκλίσεων στο μέλλον, υφίσταται οπωσδήποτε συμφέρον της Ένωσης για ομοιόμορφη ερμηνεία των διατάξεων που προέρχονται από το δίκαιο της Ένωσης [απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, G.S. και V.G. (Απειλή για τη δημόσια τάξη), C-381/18 και C-382/18, EU:C:2019:1072, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

25 Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο διευκρίνισε ότι το άρθρο 15, παράγραφος 5, στοιχείο d, του βασιλικού διατάγματος 240/2007, το οποίο οριοθετεί την έννοια της «δημόσιας τάξης», έννοια η οποία έχει καθιερωθεί με το άρθρο 27 της οδηγίας 2004/38, ερμηνεύεται από το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο, Ισπανία) υπό το πρίσμα της νομολογίας του Δικαστηρίου. Όπως είχε την ευκαιρία να παρατηρήσει το Δικαστήριο, το βασιλικό διάταγμα 240/2007, το οποίο μεταφέρει την οδηγία αυτή στην ισπανική έννομη τάξη, εφαρμόζεται όχι μόνο στις αιτήσεις οικογενειακής επανένωσης που υποβάλλονται από υπήκοο τρίτης χώρας, μέλος της οικογένειας πολίτη της Ένωσης που άσκησε το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας, οι οποίες εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας, αλλά και, κατά πάγια νομολογία του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου), στις αιτήσεις οικογενειακής επανένωσης που υποβάλλονται από υπήκοο τρίτης χώρας, μέλος της οικογένειας Ισπανού υπηκόου ο οποίος ουδέποτε άσκησε το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας [πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Σύζυγος πολίτη της Ένωσης), C-836/18, EU:C:2020:119, σκέψη 30].

26 Εν προκειμένω, από τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο προκύπτει ότι, στη διαφορά της κύριας δίκης, τόσο η αίτηση χορηγήσεως προσωρινού δελτίου διαμονής μέλους της οικογένειας πολίτη της Ένωσης όσο και η απόρριψή της από την αρμόδια αρχή στηρίχθηκαν στις διατάξεις του βασιλικού διατάγματος 240/2007.

27 Υπό το πρίσμα των ως άνω προκαταρκτικών διευκρινίσεων, υπενθυμίζεται ότι το δικαίωμα διαμονής εντός της Ένωσης των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους δεν είναι απεριόριστο, αλλά δύναται να υπόκειται σε περιορισμούς και προϋποθέσεις που

προβλέπονται από τη Συνθήκη ΛΕΕ, καθώς και από τις διατάξεις που θεσπίζονται για την εφαρμογή της (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2017, E, C-193/16, EU:C:2017:542, σκέψη 16 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

28 Συναφώς, οι περιορισμοί του δικαιώματος αυτού απορρέουν, ιδίως, από το άρθρο 27, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/38, διάταξη η οποία προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν μέτρα που περιορίζουν την ελευθερία κυκλοφορίας και διαμονής πολίτη της Ένωσης ή μέλους της οικογένειάς του, ανεξαρτήτως ιθαγένειας, μεταξύ άλλων, για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας, χωρίς ωστόσο να μπορεί να γίνει επίκληση των λόγων αυτών για την εξυπηρέτηση αμιγώς οικονομικών σκοπών (πρβλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 2017, E, C-193/16, EU:C:2017:542, σκέψη 17 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

29 Κατά πάγια νομολογία, καίτοι, κατ' ουσίαν, τα κράτη μέλη παραμένουν ελεύθερα να καθορίζουν, σύμφωνα με τις εθνικές τους ανάγκες, που ενδέχεται να διαφέρουν ανάλογα με το κράτος μέλος και τη χρονική περίοδο, τις απαιτήσεις της δημόσιας τάξης και της δημόσιας ασφάλειας, ιδίως προς δικαιολόγηση παρέκκλισης από τη θεμελιώδη αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων, εντούτοις, οι απαιτήσεις αυτές πρέπει να ερμηνεύονται στενά, με αποτέλεσμα το περιεχόμενό τους να μην μπορεί να καθορίζεται μονομερώς από κάθε κράτος μέλος χωρίς έλεγχο εκ μέρους των οργάνων της Ένωσης [απόφαση της 2ας Μαΐου 2018, K. και H. F. (Δικαίωμα διαμονής και ισχυρισμοί περί εγκλημάτων πολέμου), C-331/16 και C-366/16, EU:C:2018:296, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

30 Δυνάμει του άρθρου 27, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2004/38, κάθε μέτρο που λαμβάνεται για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας πρέπει να συνάδει με την αρχή της αναλογικότητας και να θεμελιώνεται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του ενδιαφερομένου.

31 Επιπλέον, το εν λόγω άρθρο 27, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, εξαρτά τη λήψη τέτοιων μέτρων από την προϋπόθεση να συνιστά η προσωπική συμπεριφορά του συγκεκριμένου ατόμου πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας.

32 Επομένως, τα μέτρα που δικαιολογούνται από λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας μπορούν να λαμβάνονται, δυνάμει του άρθρου 27, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/38, μόνον αν, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, κατόπιν κατά περίπτωση εξέτασης από τις αρμόδιες εθνικές αρχές, αποδεικνύεται ότι η ατομική συμπεριφορά του συγκεκριμένου προσώπου εγκυμονεί, στον παρόντα χρόνο, πραγματικό και αρκούντως σοβαρό κίνδυνο, στρεφόμενο κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας [πρβλ. απόφαση της 2ας Μαΐου 2018, K. και H. F. (Δικαίωμα διαμονής και ισχυρισμοί περί εγκλημάτων πολέμου), C-331/16 και C-366/16, EU:C:2018:296, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

33 Στο πλαίσιο αυτό, παρατηρείται ότι το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι, για τη λήψη μέτρων στηριζόμενων σε λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας, κατά την έννοια του άρθρου 27, παράγραφος 2, της οδηγίας 2004/38, αξιόποινες πράξεις ή ενέργειες που προσάπτονται στο συγκεκριμένο άτομο, για τις οποίες αυτό δεν έχει καταδικαστεί ποινικά, όπως η σύλληψη του προσφεύγοντος της κύριας δίκης ως φερόμενου δράστη αξιόποινων πράξεων, μπορούν να αποτελούν κρίσιμα στοιχεία, εφόσον λαμβάνονται υπόψη στο πλαίσιο κατά περίπτωση εκτίμησης η οποία πληροί τις απαιτήσεις της διάταξης αυτής [πρβλ. απόφαση της 2ας Μαΐου 2018, K. και H. F. (Δικαίωμα διαμονής και ισχυρισμοί περί εγκλημάτων πολέμου), C-331/16 και C-366/16, EU:C:2018:296, σκέψη 53].

34 Συναφώς, διευκρινίζεται ότι, κατά το άρθρο 27, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, της οδηγίας αυτής, προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν αποτελούν αφ' εαυτών λόγους για τη λήψη τέτοιων μέτρων. Το ίδιο ισχύει κατά μείζονα λόγο για στοιχεία όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη σύλληψη. Μολονότι μια σύλληψη μπορεί να ληφθεί υπόψη από την αρμόδια εθνική αρχή, η ύπαρξή της και μόνον, αυτή καθεαυτήν, δεν μπορεί συνεπώς να δικαιολογήσει αυτομάτως τη λήψη των εν λόγω μέτρων.

35 Πράγματι, ελλείψει αμετάκλητης καταδίκης, ή ακόμη και ποινικής δίωξης, η σύλληψη απηχεί μόνον την ύπαρξη υπονοιών εις βάρος του ενδιαφερομένου και, επομένως, είναι κατά μείζονα λόγο αναγκαία η εξέταση που λαμβάνει υπόψη το σύνολο των κρίσιμων στοιχείων που χαρακτηρίζουν την κατάστασή του [πρβλ. απόφαση της 2ας Μαΐου 2018, K. και H. F. (Δικαίωμα διαμονής και ισχυρισμοί περί εγκλημάτων πολέμου), C-331/16 και C-366/16, EU:C:2018:296, σκέψεις 54 και 55].

36 Επιπλέον, μπορεί να διαπιστωθεί ότι η συμπεριφορά προσώπου το οποίο έχει συλληφθεί συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, μόνον εάν υφίστανται συγκλίνοντα, αντικειμενικά και ακριβή στοιχεία ικανά να στηρίξουν την αξιοπιστία των υπονοιών που υφίστανται εις βάρος του προσώπου αυτού λόγω της συλλήψεώς του.

37 Ως εκ τούτου, στο πλαίσιο της σφαιρικής εκτίμησης της προσωπικής συμπεριφοράς του ενδιαφερομένου, προκειμένου να διαπιστωθεί αν η συμπεριφορά αυτή συνιστά τέτοια απειλή, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα στοιχεία στα οποία στηρίζεται η σύλληψή του και, ιδίως, η φύση και η σοβαρότητα των αξιόποινων πράξεων ή ενεργειών που του προσάπτονται, το επίπεδο της ατομικής του συμμετοχής σε αυτές, καθώς και η ενδεχόμενη συνδρομή λόγων άρσης του αξιοποίνου. Στο πλαίσιο της σφαιρικής αυτής εκτίμησης, πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από τη φερόμενη τέλεση των εν λόγω αξιόποινων πράξεων ή ενεργειών και η μεταγενέστερη συμπεριφορά του συγκεκριμένου ατόμου [πρβλ. απόφαση της 2ας Μαΐου 2018, K. και H. F. (Δικαίωμα διαμονής και ισχυρισμοί περί εγκλημάτων πολέμου), C-331/16 και C-366/16, EU:C:2018:296, σκέψη 66].

38 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η αρμόδια εθνική αρχή μπορεί να λαμβάνει υπόψη τη σύλληψη του εν λόγω ατόμου, υπό την προϋπόθεση ότι εξετάζει η ίδια σφαιρικά την προσωπική συμπεριφορά του, σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 2, της οδηγίας 2004/38. Η εν λόγω αρχή πρέπει, στο πλαίσιο αυτό, αφενός και τουλάχιστον, να λαμβάνει υπόψη, ρητώς και λεπτομερώς, τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η σύλληψη και, αφετέρου, ενδεχόμενες δικαστικές διαδικασίες που έχουν κινηθεί εις βάρος του προσώπου αυτού ή την απουσία τέτοιων διαδικασιών, καθώς και την τυχόν πορεία τους.

39 Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται εξάλλου από το άρθρο 30 της οδηγίας, του οποίου η παράγραφος 1 ορίζει ότι κάθε απόφαση που λαμβάνεται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 27, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής πρέπει να κοινοποιείται εγγράφως στον ενδιαφερόμενο κατά τρόπο που να του επιτρέπει να κατανοήσει το περιεχόμενο και τις συνέπειές της, ενώ η παράγραφος 2 του άρθρου 30 ορίζει ότι ο ενδιαφερόμενος πρέπει να ενημερώνεται, επακριβώς και πλήρως, για τους λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας επί των οποίων στηρίζεται η απόφαση που τον αφορά, εκτός αν αυτό αντιτίθεται στα συμφέροντα της ασφάλειας του κράτους, περίσταση η οποία, λαμβανομένων υπόψη των πληροφοριών που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο, δεν φαίνεται να συντρέχει στην υπόθεση της κύριας δίκης.

40 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι, στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς της, η αρμόδια εθνική αρχή πρέπει επίσης να λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 27, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας και από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ένα μέτρο που περιορίζει το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής πολίτη της Ένωσης ή μέλους της οικογένειάς του μπορεί να δικαιολογηθεί μόνον εφόσον συνάδει με την αρχή της αναλογικότητας, όπερ προϋποθέτει ότι πρέπει να εκτιμάται κατά πόσον το μέτρο αυτό είναι πρόσφορο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και δεν βαίνει πέραν των αναγκαίων για την επίτευξη του σκοπού αυτού ορίων. Η εκτίμηση αυτή συνεπάγεται στάθμιση, αφενός, της απειλής που η προσωπική συμπεριφορά του ενδιαφερομένου συνιστά για τα θεμελιώδη συμφέροντα της κοινωνίας υποδοχής και, αφετέρου, της προστασίας των δικαιωμάτων που οι πολίτες της Ένωσης και τα μέλη της οικογένειάς τους αντλούν από την οδηγία. Στο πλαίσιο της εκτίμησης αυτής, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα θεμελιώδη δικαιώματα των οποίων τον σεβασμό διασφαλίζει το Δικαστήριο και, ιδιαίτερα, το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στο άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 [πρβλ. απόφαση της 2ας Μαΐου 2018, K. και H. F. (Δικαίωμα διαμονής και ισχυρισμοί περί εγκλημάτων πολέμου), C-331/16 και C-366/16, EU:C:2018:296, σκέψεις 61 έως 63 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

41 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 27, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2004/38 έχει την έννοια ότι δεν εμποδίζει μια αρμόδια εθνική αρχή να λαμβάνει υπόψη τη σύλληψη του ενδιαφερομένου, προκειμένου να εκτιμήσει αν η συμπεριφορά του συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, υπό την προϋπόθεση ότι, στο πλαίσιο της σφαιρικής εκτίμησης της συμπεριφοράς αυτής, λαμβάνονται υπόψη, ρητώς και λεπτομερώς, τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η σύλληψη καθώς και οι ενδεχόμενες δικαστικές συνέπειές της.

Επί των δικαστικών εξόδων

42 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δέκατο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 27, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ,

έχει την έννοια ότι:

δεν εμποδίζει μια αρμόδια εθνική αρχή να λαμβάνει υπόψη τη σύλληψη του ενδιαφερομένου, προκειμένου να εκτιμήσει αν η συμπεριφορά του συνιστά πραγματική,

ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας, υπό την προϋπόθεση ότι, στο πλαίσιο της σφαιρικής εκτίμησης της συμπεριφοράς αυτής, λαμβάνονται υπόψη, ρητώς και λεπτομερώς, τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η σύλληψη καθώς και οι ενδεχόμενες δικαστικές συνέπειές της.

(υπογραφές)